

U Minh Trinh Thám

Chương 629 : Chương 629: Chung kết

- Đem ta khóa lại chính là hồn đản người đó. Cô bé rất cục không tự chủ được phần nộ, rít gào kêu lên:- Người muốn chết ta không để ý, nhưng đừng kéo ta cùng chôn cùng. Cởi bỏ cho ta, hiện tại!- Được được được, người đừng nên tức giận thôi. Tuy rằng bạch hồ không biết vì sao cô bé lại giận dữ, nhưng nàng nhìn ra được nguyên nhân là tại mình.- Chỉ cần nghĩ là được sao? Vậy... mở? Chẳng qua chỉ vừa chuyển ý niệm, giống như khối băng bị ném vào trong lò lửa thiêu đốt hùng hực, gông xiềng bắt đầu hòa tan, trong nháy mắt đã biến thành vũng nước.- Di? Thật sự là thành công đâu! Bạch hồ phát ra tiếng than thở kinh ngạc:- Không nghĩ tới ta còn có tiềm chất làm siêu năng giả...- Ngu ngốc... Cô bé trừng mắt liếc bạch hồ, sau đó nhấc chân lên.- Cởi bỏ trên chân, lưng cùng ngực, đều cởi ra đi... Một chân đã hoàn toàn mất đi tri giác, chỉ có thể dựa vào một chân đứng thẳng, Minh Diệu có chút chật vật. Đối mặt với sát thần thương liên tục bắn tới, nếu như muốn dựa vào một chân dùng Hư Bộ căn bản là chuyện không thể nào. Cho nên hẳn chỉ có thể dựa vào Hoài Tố biến thành tấm chắn che chở mà không ngừng thối lui về phía sau. Trên tấm chắn đã hiện đầy những vết rách nho nhỏ, theo thanh âm Hoài Tố không ngừng hô hoán trong đầu Minh Diệu cũng biết chỉ sợ không chống đỡ thêm được bao lâu. Hiện tại hẳn đang cần gấp có người giúp đỡ hẳn một tay, bất kể là ai cũng đều được cả.- Ha ha ha ha ha... Trong thiên không màu đen hoang vắng không ngừng quanh quẩn tiếng cười điên cuồng cao vút của Eva. Bộ dạng chật vật không chịu nổi của nam nhân kia trên mặt đất làm cho Eva thoáng giảm bớt nỗi phần nộ trong lòng, tâm tình bắt đầu dần dần tốt lên. Cô ta đột nhiên cảm giác có lẽ không cần nhanh chóng giết chết nam nhân này, hẳn để cho hắn sống thêm một lát nữa tốt hơn. Ở địa phương hoang vắng như vậy, hiện tại chỉ có một mình cô ta là có sinh mệnh, còn lại chỉ có không khí, thổ địa khô cằn cùng những cây thương kim loại kia. Linh thể bị thiên lôi tổn thương cũng cần phải có một đoạn thời gian mới khôi phục lại được, sau đó cô ta mới có thể quay về thế giới kia. Ở trong đoạn thời gian đó, cô ta nghĩ thầm giữ lại món đồ chơi giải trí sẽ không đến nỗi cảm thấy quá tịch mịch. Trên mặt đất xuất hiện thật nhiều vũng nước, sau khi bạch hồ giải khai gông xiềng cuối cùng, trong lòng đã tràn ngập thương tiếc. Ở trên người một cô bé lại mang lên nhiều gông xiềng như vậy, thật sự là vô nhân đạo vô cùng. Nhưng nàng thật sự cũng không ngờ kể

vô nhân đạo kia cũng chính là bản thân nàng. Cuối cùng một giọt nước mưa rơi trên mặt đất, thân thể cô bé đột nhiên nổi lên một đoàn bạch sắc quang mang. Cả người đều bị bạch sắc quang mang bao phủ, đợi khi hào quang tán đi, trước mặt bạch hồ xuất hiện một cô gái giống mình hiện tại như đúc.- Di di di di??? Bạch hồ trợn to đôi mắt:- Người người... người nhanh như vậy đã trưởng thành?- Ta không trưởng thành được còn không phải nhờ người ban tặng? Trong ánh mắt cô gái mang theo vẻ oán hận cùng sát ý, ánh mắt đáng sợ làm bạch hồ không khỏi thối lui ra sau vài bước.- Không cần lo lắng, hiện tại ta sẽ không giết người, bởi vì dù sao hiện tại ta còn cần lực lượng của người. Cô gái âm lãnh nói:- Tuy rằng mỗi ngày ta đều ảo tưởng phải giết người, nhưng bây giờ còn chưa tới thời điểm!- Này... hiện tại có thể cho ta về rồi chứ... Thanh âm của bạch hồ có chút sợ hãi, tựa hồ là bị ánh mắt của cô gái làm hoảng sợ.- Đã qua thời gian nấu cơm...- Người phải hiểu được hiện tại ta có thể đem toàn bộ lực lượng đều giao cho người, đem cả người đều giao cho người, nhưng không có nghĩa là ta bỏ qua. Cô gái hung tợn nói:- Một ngày nào đó trong phiến rừng cây này chỉ còn lại một người, người kia chính là ta!- Ách, nơi này thuộc về người là tốt rồi, ta đối với rừng cây không hề có hứng thú. Bạch hồ có chút hoang mang nói:- Người đưa ta trở về thì tốt hơn, sau này ta cũng sẽ không đến nữa. Cô gái gắt gao nhìn chằm chằm bạch hồ hồi lâu mới thở dài, vươn bàn tay trắng nõn.- Đem tay đưa ra! Cô gái thản nhiên nói:- Đừng kháng cự lực lượng, nhận lấy nó! Phía sau truyền đến thanh âm tiếng hô trầm thấp, còn đang thưởng thức bộ dạng chật vật không chịu nổi của Minh Diệu, Eva hiển nhiên có chút vênh váo đắc ý. Thẳng đến khi ở sau lưng truyền tới một cỗ cảm giác nóng rực cùng tiếng nổ mạnh kịch liệt, lúc này mới làm cô ta bừng tỉnh thoát khỏi nỗi vui sướng. Một đoàn ngọn lửa màu tím đánh trúng cánh chim trên lưng Eva, giống như một viên sao băng bị thiêu đốt, đem Eva từ trên không trung trực tiếp đánh rơi xuống mặt đất. Áp lực trên tay chợt dừng lại, bên tai vang lên tiếng gầm nhẹ quen thuộc cùng tiếng nổ mạnh làm Minh Diệu vội vàng ngẩng đầu lên khỏi tấm chắn nhìn qua. Trước mắt hần hiện lên một đoàn bạch sắc quang mang, một con linh hồ toàn thân trắng như tuyết tiến đến trước mặt Minh Diệu, cái đầu còn cao hơn cả thân thể hần, phía sau chín cái đuôi màu trắng đang xòe ra như đuôi chim khổng tước, làm Minh Diệu không khỏi hít vào một hơi.- Tiểu Manh... Minh Diệu căn bản không dám tin vào ánh mắt của mình:- Chín đuôi... Tất cả chuyện này có chút không hợp logic. Diệp Tiểu Manh là hỗn huyết nửa người nửa yêu, chuyện này hần biết rất rõ, Diệp Tiểu Manh từng vì chuyện yêu huyết sôi trào mà

bạo tẩu hẳn cũng biết được. Nhưng cho dù là bạo tẩu, Diệp Tiểu Manh cũng chỉ lấy hình dáng nửa người nửa hồ ly mà xuất hiện, hơn nữa thần trí cũng không rõ ràng. Nhưng hiện tại Diệp Tiểu Manh lại hoàn toàn biến thành hình dáng của Hồ yêu bộ tộc, cũng là hình thái nguyên thủy nhất xuất hiện trước mặt Minh Diệu, hơn nữa nhìn vào cặp mắt trong suốt của nàng, rất rõ ràng Diệp Tiểu Manh vẫn hoàn toàn thanh tỉnh. Làm cho Minh Diệu cảm thấy thật khiếp sợ chính là ở sau mông Tiểu Manh đang có chín cái đuôi không ngừng đong đưa. Tổ tiên của Hồ yêu bộ tộc ở trong truyền thuyết thời thượng cổ chính là Đồ Sơn thụ thú, gả cho Đại Vũ làm vợ. Ở trong truyền thuyết mang theo hình tượng hồ ly chín đuôi. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, không hề có ai từng nhìn thấy qua bất kỳ con Hồ yêu nào có được chín đuôi.- Di? Minh Diệu? Sao anh lại ở chỗ này? Diệp Tiểu Manh hóa thành cửu vĩ linh hồ giống như vừa mới tỉnh ngủ, tựa hồ trong đầu còn chưa thật sự thanh tỉnh.- Oa, đây là địa phương gì vậy?- Tiểu Manh? Cô có thể nghe thấy tôi nói chuyện sao? Có thể nghe hiểu không? Minh Diệu có chút mê mang phát phát tay trước mặt Tiểu Manh:- Tôi là Minh Diệu, cô biết không?- Vô nghĩa, tôi đương nhiên biết anh là Minh Diệu, tôi không có ngốc! Diệp Tiểu Manh thở phì phì nói:- Còn nữa, anh còn lắc tay trước mặt tôi làm gì chứ, tôi đâu có mù đâu!- Hoàn hảo, không bạo tẩu! Minh Diệu thở mạnh một hơi nhẹ nhõm, hẳn lại đánh giá Diệp Tiểu Manh, trong mắt tràn ngập vẻ mê hoặc cùng khó hiểu:- Nhưng mà vì sao...- Uy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì chứ, tôi còn tưởng rằng tôi đã tỉnh đâu!

LINK Truyện:

U Minh Trinh Thám <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/u-minh-trinh-tham-3115149.html>

LINK Chương này:

Chương 629: Chung kết <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/u-minh-trinh-tham-3115149/chuong-629.html>